

CRISTIANS PERSEGUITS

El segle XX es pot considerar “el segle dels màrtirs”¹. S’han donat i es donen actualment molts més cristians perseguits per la seva fe que en temps de l’Imperi Romà. Sense tenir en compte la persecució religiosa a la URSS, les víctimes del nazisme o els màrtirs més coneguts com Monsenyor Romero, Ellacuria, Luther King, Gandhi, els nostres màrtirs de la Guerra Civil, els monjos d’Algèria, es dona actualment una multitud immensa de perseguits per la seva fe que són ignorats.

Segons Andrea Riccardi, l’any 2000 es comptabilitzaven 12.692 casos documentats amb testimonis escrits (Comissió Nous Màrtirs, creada per Joan Pau II). Segons Pilar Rahola en el seu recent llibre², actualment al món hi ha 200 milions de persones amenaçades per causa de la seva fe. El país més perillós per als cristians actualment és Corea del Nord, on per tenir un avi que hagi estat cristià, pots anar a un camp de treballs forçats. Un altre és Aràbia Saudí on estan prohibides les esglésies

¹ ANDREA RICCARDI, *El siglo de los mártires*, Plaza y Janés 2001

² PILAR RAHOLA, *S.O.S. Cristians*, Columna 2018

cristianes i portar una simple creueta pel carrer, i on l’apostasia i la blasfèmia són castigades amb la pena de mort. Coneixem les recents persecucions de cristians a Síria, forçats a convertir-se a l’Islam o fugir del país, i l’èxode dels cristians iraquians al Kurdistan per salvar la vida. Però, per què són perseguits els cristians?

Cal dir que aquestes persecucions es donen majorment en règims totalitaris. Els cristians són “diferents”, no entren en l’esquema del que “ha de ser”. Sovint molts missioners són assassinats per defensar els pobres o qüestionar les injustícies. A vegades el simple fet de fer tasca humanitària molesta la prepotència dels poderosos.

Pavel Florenskij, pensador i sacerdot rus, afusellat el 1937 en un camp de concentració a les illes Solovski, escrigué en una de les seves cartes des de la presó:

“... Cuanto más desinteresado es el don, más crueles serán las persecuciones y más atroces los sufrimientos...”

¿No recorda això l’animadversió dels obrers de primera hora (Mt 20) o del fill gran de la paràbola del Fill Pròdig (Lc 15), davant la infinita generositat de Déu?

A Occident no hi ha persecució del Cristianisme, però sí arraconament, burla i silenciament. Per què? Perquè trenquen la idea políticament correcta, perquè no secunden el pensament únic. Pensem en les reaccions recents en contra d’un escrit del bisbe Novell on es preguntava per la *possible* causa de l’homosexualitat. O les exigències del Parlament i de la Comissió contra l’Homofòbia de prohibir una conferència d’un noi homosexual francès a Santa Anna. Es pot dissentir de les opinions, però impedir que es manifestin és símptoma de totalitarisme.

Preguntes:

- Quines actituds podem prendre davant la intolerància?
- En els teus àmbits, pots dir lliurement que ets cristià?
- Quines són les causes de la secularització actual?

Preguem amb l’evangeli: Jn 15, 18 — 16,4a